

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967635824/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

bibeholde et tabueret karaktertræk fra den ægte teaterdirektør: hans homoseksualitet.

I det snævrede borgerlige København var dette for stærkt. Man indtolkede omgående et forfattertilstræbt lighedstegn mellem homoseksualitet og Don Varinis dårlige forvaltning af venskabet, og skyndte sig at bekræfte egne fordomme ved at forarges over jomfru Biehls. Bind to af »Moralske Fortællinger« måtte snart genoptrykkes. Enhver, der læser »Den falske Ven« i dag, må undre sig over den effekt, det unævnelige seksuelle aspekt af historien havde dengang. Hos Biehl er det væsentlige i det personlige angreb: kritikken af nepotismen, tilsidesættelsen af kvalificerede folk og misbrug af erklæret venskab. Hvor meget af dette, Warnstedt har forsyndet sig imod, kan man ikke læse ud af Biehls tekst om Varini. Men hendes strategiske sans og drilske humør bød hende at udnytte en oplagt chance til at få sit skrift læst ved at lade Don Varinis homofili udløse publikums association til Warnstedt.

I selvbiografien er Biehl både vittig og perfid, men der er plads til mange andre følelser. Hun veksler mellem glæde, sorg, bitterhed, begejstring, forelskelse, skuffelse, vrede, forargelse og meget mere og lader alle disse følelser harmonisk omkranse, varmt og kærligt af sine oplevelser med to mænd: den gamle bedstefader, som hun elskede som barn, og den unge Bülow, som hun elskede som gammel. Ind imellem eksploderer nogle målrettede angreb på forskellige fjender, mænd såvel som kvinder, som små bomber. Hun bliver aldrig selv ramt, fjenderne bliver det hver gang. Hendes våbens kraft forstærkes af en sikker, langsigtet taktik i krisituationer, en forbløffende hensynsløs og direkte brug af løgn og en sans for, hvornår det rette tidspunkt er inde til frontalangrebet.

Det er nydeligt, men ganske overflødigt, når Bobé og andre forsøger at dække over »pinlige« elementer i Biehls personlighed med redningsforsøg af denne art: »hun maatte skrive for at leve,